

V Libštátě se vedle sebe po dlouhá desetiletí nacházely tři církevní sbory. Tato práce mapuje dějiny sboru helvetského vyznání a sboru augšpurského vyznání. Početnější byla ta skupina, která se zde přihlásila po vydání tolerančního patentu k helvetskému vyznání. Helvetům se tak rychleji podařilo získat vlastního faráře, tím byl Jan Csomor, který přišel roku 1783, a také se jim podařilo postavit si vlastní modlitebnu, která byla vysvěcena již roku 1787. Oproti tomu církvi augšpurského vyznání se nepodařilo získat dostatečný počet věřících, aby mohla vzniknout jako samostatný sbor, a tak se stala součástí svazku luterských církví se sídlem v poměrně vzdálených Křížlicích. Zároveň se jí nepodařilo získat ani povolení pro stavbu vlastní modlitebny, a tak se církev po dlouhou dobu potýkala s existenčními problémy. Luterská modlitebna byla postavena nakonec až roku 1842. Roku 1867 se luteránům podařilo založit samostatný sbor, do něhož přišel první vlastní farář následujícího roku. Celé prostředí tak poskytuje mnoho prostoru pro studium vztahů mezi oběma konfesemi a pro studium průběhu církevní unie v roce 1918. Obzvláště poslední třetina 19. století se zdá být klíčovým obdobím, kdy k sobě našly obě církve cestu především prostřednictvím faráře Emanuela Havelky a faráře Petra Marušiaka. Vývoj po roce 1918 ukazuje, že spojení obou konfesí proběhlo naprosto hladce. Zároveň se tento vývoj projevil ve ztrátě luterské identity, která je patrná z liturgických změn.